

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Ferencz Márta ügyvéd (7621 Pécs, Irgalmasok u. 24.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Sárkány Antal ügyvéd (7621 Pécs, Citrom u. 4.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen - akinek pernyertessége érdekében a **alperesi beavatkozó** (alperesi beavatkozó címe) beavatkozott - kártérítés megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 11.P.20.230/2008/6. számú ítélete ellen az alperes 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a marasztalási összeget 4.824.544 (négymillió-nyolcszázhuszonnégyezer-ötszáznegyvennégy) forintra leszállítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adva az alperest 5.080.744 forint kártérítés megfizetésére kötelezte a közte és a felperes között létrejött megbízási szerződés megszegésével okozott kár címén. Kifejtette, hogy a felperest azért érte kár, mert a Pécsi Városi Bíróság 2.P.20.662/2004/9. számú ítéletével a Sz. és F. Betéti Társasággal szemben megítélt 4.424.544 forint tőkéhez, ennek kamataihoz, valamint az ott megállapított 220.000 forint perköltséghez nem juthat hozzá, e követeléstől elesett, valamint ki kellett fizetnie a Baranya Megyei Bíróság 11.P.21.022/2005/18. számú ítéletében meghatározott 300.000 és a Pécsi Ítéltábla Pf.IV.20.194/2006/8. számú ítéletében meghatározott 100.000 forint perköltséget, ezen túlmenően a felperesnek a korábbi perrel érintett ingatlan lakhatatlanná válása miatt 10 hónapi - 256.200 forint - albérlési költsége merült fel. E felmerült károkat az elsőfokú bíróság azért találta az alperesi magatartással okozati összefüggésben

állónak, mert a felperes e követelések érvényesítésének lehetőségétől azért esett el, mert az alperes a köztük fennállt megbízási szerződést megszegve, a felperest nem tájékoztatta arról, hogy a Sz. és F. Betéti Társasággal szemben megindult felszámolási eljárásban a felperesi követelés hitelezői igénykénti bejelentése elmulasztásának jogi következménye az, hogy a felperes az igényét - a követelés megszűnése folytán - a betéti társaság tagjaival szemben sem érvényesítheti.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes jelentett be fellebbezést, fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a kereset elutasítását kérte elsősorban arra hivatkozással, hogy a kártérítési felelősség alól a Ptk. 339. § (1) bekezdés második mondata szerint mentesül, mert úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Ennek alátámasztásaként hivatkozott arra a tényre, hogy a felszámolónál a Sz. és F. Betéti Társasággal szembeni hitelezői igényt 2005. február 22-én, azaz az egyéves jogvesztő határidőn belül bejelentette, hogy az ügyben - a kültaggal szembeni perben - eljáró bíróság is csak a per későbbi szakaszában foglalt állást az igényérvényesítés akadályáról, hogy a P.-i Ügyvédi Kamara a határozataiban a felperes bejelentése alapján indult eljárásban az alperest nem marasztalta el, hogy a felperest a regisztrációs díj befizetésének szükségességére felhívta, és tapasztalt kollégák tanácsára és szakmai konzultációk eredményeképpen közölte azt a felperessel, hogy nem szükséges a regisztrációs díj lerovása. Fenntartotta tanúbizonyítási kérelmét dr. M. Gy. és dr. G. Z. ügyvédek tanúkénti kihallgatására, arra a tényre, hogy nevezett ügyvédekkel tanácskozott az ügyben, és ennek eredményeképpen közölte a felperessel azt, hogy a regisztrációs díjat mégis csak be kell fizetnie. Vitatta a felmerült kár összegszerűségét is, és hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a felperesi követelés kiegyenlítésére sor került volna-e akkor, ha a regisztrációs díjat a felperes befizeti. Sérelmezte fellebbezésében azt is, hogy az eljáró bíró ellen bejelentett elfogultsági kifogása folytán a bíró kizárása megtagadásra került.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen állapította meg, a helyesen megállapított tényállásból a kereset jogalapját tekintve helyes jogi következtetést is vont le, az e körben felhozott jogi indokokkal a másodfokú bíróság egyetért. A kár összegszerűsége tekintetében azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével 256.200 forint erejéig nem értett egyet, ezért e körben - részben - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a marasztalás összegét 4.824.544 forintra leszállította az alábbi indokok miatt:

A felperes kereseti kérelmét 256.200 forint erejéig arra alapította, hogy a korábbi perekkel érintett, a Sz. és F. Betéti Társaság által kivitelezett épület lakhatatlansága folytán merült fel albérleti díj költsége. E követelés azonban sem a Sz. és F. Betéti

Társaság elleni perben nem szerepelt, és nem volt megállapítható az sem, hogy ennek az igénynek a fennállásáról a felperes az alperest tájékoztatta, illetőleg ennek az igénynek az érvényesítésére is felhívta volna, ezért e kárigény tekintetében a felperes - bár a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a bizonyítás őt terhelte - a kár bekövetkezése és a károkozó magatartás közti ok-okozati összefüggést nem bizonyította.

Egyebekben egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak jogi indokaival is, a fellebbezésre figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra utal:

A Ptk. 355. § (4) bekezdése értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a károkozást vagy költséget kell megítélni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A Pécsi Városi Bíróság 2.P.20.062/2004/9. számú jogerős ítélet folytán a felperesnek 4.424.544 forint és járulékai követelése keletkezett a Sz. és F. Betéti Társasággal szemben, mely követelés a Cstv. 37. § (3) bekezdése értelmében - a regisztrációs díj befizetés elmaradása miatt - megszűnt. E követelés a felperes vagyonának része volt, megszűnésével a felperesi vagyon Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti csökkenése bekövetkezett. A kereseti követelés alperesi magatartással való összefüggése is bizonyított, azt a tényt ugyanis az alperes maga sem állította, hogy a hitelezői igény bejelentésére nyitva álló egyéves határidő, azaz 2005. július 13-át megelőzően hívta volna fel a felperes figyelmét arra, hogy a regisztrációs díj befizetésének elmulasztása a felperesi követelés jogvesztését vonja maga után, sőt, elismerte azt, hogy a jogkövetkezményekkel maga sem volt tisztában. (12. jkv. 2. oldal) Szükségtelen volt ezért az alperes által kért ügyvéd tanúk kihallgatása arra a tényre, hogy az alperes a regisztrációs díj befizetésének szükségességéről mikor szerzett tudomást, egyrészt azért, mert - az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozat szerint is - a tudomásszerzés az egyéves jogvesztő határidőn túl következett be, másrészt pedig azért, mert önmagában e tanúktól szerzett tudomás időpontjának igazolása sem jelentené annak bizonyítását, hogy az alperes a felperest a befizetés szükségességéről történő tudomásszerzést követően - a jogvesztő határidőn belül - tájékoztatta.

Téves az alperesnek az az álláspontja is, hogy a 2.P.20.062/2004/9. számú ítéletben megítélt perköltség az alperesnek, mint a jogi képviselőnek járna. A perköltség - a Pp. perköltségre vonatkozó 75-83. §-aiban írt szabályok szerint - a félnek jár, a bírósági ítélet szerint annak jogosultja a felperes, így a megítélt perköltség, mint követelés ugyanúgy a felperes vagyonába tartozott, mint a megítélt tőke és kamat követelés. Az a tény, hogy az alperes a felperestől járó, kikötött megbízási díjához nem jutott hozzá, arra adott volna alapot, hogy a felperessel szemben beszámítási kifogást terjesszen elő, melyet azonban nem tett meg, így a közte és a felperes közti megbízási szerződésből eredő díjvita e per tárgyán kívül esik.

A kár bekövetkezése és a károkozó magatartás közti ok-okozati összefüggés tekintetében utal még arra a másodfokú bíróság, hogy kizárólag a Sz. és F. Betéti Társasággal szembeni követelés megszűnése az akadálya annak, hogy a felperes a betéti társaság beltagjával szemben végrehajtást, kültagjával szemben pedig eredményes peres eljárást kezdeményezzen, a betéti társaság kültagjával szembeni per eredménytelenségét ugyanis kizárólag egy tényező okozta, nevezetesen a követelés betéti társasággal szembeni megszűnése, ennek hiányában a kültaggal szemben indított per a Gt. 103. § (1) bekezdése alapján teljes bizonyossággal eredményes lett volna, a perben hozandó döntés ugyanis semmiféle egyéb körülménytől, mérlegelésre szoruló tényektől nem függött, kizárólag a tételes jogi rendelkezéstől.

Azt a tényt, hogy a kültaggal szemben indított perben megítélt és felperes által fizetendő perköltség a felperesnél kárként jelentkezik, ezt az alperes nem is vitatta, a kár és a károkozó magatartás közti okozati összefüggés pedig e tekintetben abban áll, hogy a peresztést az alperes fent körülírt mulasztása eredményezte. Azzal, hogy megítélt perköltség tekintetében a végrehajtási eljárás során a felperesi ingatlanra a végrehajtási jog bejegyzésre került, a felperesnél a vagyonsökkenés bekövetkezett.

A kimentés körében az alperes arra hivatkozott, hogy a regisztrációs díj befizetésének szükségességéről szakmai konzultációkat folytatott, így a maga részéről a helyes joggyakorlat felismerése érdekében mindent megtett, e tényre is kérte az ügyvéd tanúk kihallgatását. E körben is szükségtelennek tartotta azonban a tanúk kihallgatását a másodfokú bíróság is. A BDT.2004. évi számában 1049 szám alatt közzétett döntés, amely kifejtette azt a jogi álláspontot, hogy a hitelezői igény bejelentésének elmulasztása a követelés jogvesztésével jár, 2004. év során ismert, és hozzáférhető volt ügyvédek számára is, a Bírósági Döntések Tára ugyanis, mint havonta megjelenő kiadvány 2004, 2005. év folyamán hozzáférhető, megvásárolható volt. E bírói gyakorlat tehát megismerhető volt, az alperestől pedig elvárható volt az, hogy a regisztrációs díj befizetésével kapcsolatos joggyakorlatot ismerje, és ha ez a joggyakorlat abban az időpontban esetlegesen nem is volt kikristályosodott, az ebből eredő esetleges bizonytalanság miatt is akkor járt volna el helyesen, a Ptk. 474. § (1) bekezdése és az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. sz. törvény 1. § szerint, ha az ügyfelét a regisztrációs díj befizetése elmulasztásával kapcsolatos esetleges jogkövetkezményekre is figyelmezteti.

Hivatkozott az alperes arra is fellebbezésében, hogy a felperes követelését a regisztrációs díj befizetése esetén sem tudta volna - vagyon hiányában - teljes bizonyossággal érvényesíteni sem a kültaggal, sem a beltaggal szemben, azaz, hogy a kár az alperesi magatartás nélkül is bekövetkezett volna. E körben arra utalt, hogy sem a beltagnak, sem a kültagnak nem volt a végrehajtási lap kibocsátásának időpontjában, illetve a per megindításának időpontjában vagyona, a hatálytalanság megállapítása iránti per eredménye pedig kétséges volt. Az alperesnek azonban e hivatkozás körében nem csak azt kellett volna bizonyítania, hogy a betéti társaság beltagjának, illetőleg kültagjának a végrehajtási lap kibocsátásának, illetve az ítélet

meghozatalának időpontjában nem volt végrehajtás alá vonható vagyontárgya, hanem azt is, hogy teljes bizonyossággal a jövőben sem lesz olyan vagyona, amelyből a követelés behajtható volna. A jogerős ítélet alapján ugyanis a követelés a jövőben végrehajtási jog elévülésére irányadó 5 éves, az elévülés többszöri megszakítása esetén pedig gyakorlatilag korlátlan ideig érvényesíthető, annak a bizonyítása azonban, hogy sem a kültagnak, sem a beltagnak soha nem lesz olyan vagyona, amelyből a követelés végrehajtható lenne, eleve lehetetlen.

Az ügyvédi kamara határozataiban megfogalmazott vélemény, álláspont, az ott írt tényállás a bíróságot a Pp. 4.§ (1) bekezdése értelmében nem köti, e határozatok a perbeli jogvita elbírálását ezért nem befolyásolják. Nem befolyásolja az alperes kártérítési felelősségének jogalapját, és az alperesi magatartás felróhatóságának megítélését az a tény sem, hogy a kültaggal szembeni per elsőfokú bírója a kültaggal szembeni perakadályt az eljárás mely szakaszában konstataulta.

Alapítvánul sérelmezte az alperes az első fokon eljáró bíró kizárásának megtagadását is, a bírák kizárása tárgyában kialakult bírói gyakorlat egyértelmű abban a tekintetben, hogy az a tény, hogy az adott bíró a fél korábbi - akár vesztes - perében elárt, a bíró kizárását önmagában nem alapozza meg.

Az alperesi fellebbezés túlnyomó részben eredménytelen volt, a felperes azonban az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozat szerint perköltséget nem igényelt. Az alperes illetékmentessége és a felperes személyes költségmentessége folytán a feljegyzett fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ára figyelemmel a Kmr. 13.§ (2) bekezdése alapján az állam viseli.

P é c s, 2008. január 28.

Dr. Veszely Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró